

သူ့အချစ်မျိုးဟာ
သန့်ဆွေ

သူ့အချစ်မျိုးဟာ

ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းတွင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ပါဝင်ကပြခဲ့ရစဉ်ကမူ "ဘာကြောင့် အေးနှင့် အကြောင်းမဆုံစည်းရသနည်း" ဟူသော ပြဿနာမှာ ကိုယ်ထင် အောင့်အဖို့ မပြေလည်နိုင်သော ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်၍ နေခဲ့လေသည်။

ကိုယ်ထင်အောင်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဒုတိယနှစ်တွင် တစ်ခန်းတည်းနေ မိတ်ဆွေ ကိုကျော်ဝင်းအကြောင်းပြု၍ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရ၏။ အေးနှင့် ကိုကျော်ဝင်းမှာ တစ်ရပ်တည်းတွင် နေခဲ့ဖူးသဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုယ်ထင်အောင်နှင့် ကိုကျော်ဝင်းတို့သည် မိန်းမတို့၏ အလှနှင့်ပတ်သက်၍ စကားပြောကြရာမှ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်ညွတ်နှူးမိခဲ့သော မိန်းမတို့၏ အသွင်အပြင် အချိုးအစားကို ပြောပြမိ၏။ ထိုအခါ ကိုကျော်ဝင်းက ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကို ထုတ်၍ "ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်ညွတ်နှူးမိတဲ့ အလှမျိုးက ဒါမျိုးလား..." ဟုဆိုကာ အေး၏ ဓာတ်ပုံကို ပြလေသည်။

ကိုယ်ထင်အောင်မှာ "အစစ်ပေါ့...အဲဒီ လိုရပ်မျိုးမှ ကျွန်တော်က သဘောကျတာ" ဟု ပြောကာ ဓာတ်ပုံကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့် နေမိခဲ့၏။

ကိုကျော်ဝင်းသည် အေး၏ ဓာတ်ပုံကို ဖြန့်၍ ချထားရင်းက အေး၏ စိတ်သဘောထား၊ အေး၏ သိမ်မွေ့မှု၊ ထက်မြက်မှု စသည်တို့ကို ပြောလေတော့သည်။

ထိုမှ ကိုကျော်ဝင်းသည် အေးထံသို့ စာရေးရာ၌ ကိုယ်ထင်အောင်နှင့် သူသည် အေးအကြောင်း ပြောမိကြသည်ကိုပါ ထည့်၍ ရေးပေးလိုက်လေသည်။ အေးက စာပြန်သောအခါ ကိုယ်ထင်အောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဟူသော စာလုံးများပါလာ လေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် ကိုကျော်ဝင်း၏ စာမှတဆင့်

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိကြရာမှ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက်
မိတ်ဆက်စာ ကိုယ်တိုင်ရေးကြလေတော့သည်။

စင်စစ် ကိုထင်အောင်ကား ထိုစဉ်က ချစ်ဦးသူနှင့် ကွေ ကွင်းခဲ့ရသည်မှာ
လေးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေး၍ နောက်ထပ် မိန်းက လေးတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်တွင်
ချစ်ရ ကြိုက်ရမည်ကို ထိတ် လန့်နေသောအချိန် ဖြစ်၏ ။ အေးထံသို့ မိတ်ဆက်စာ
ရေးပို့မိ သည်မှာလည်း သူငယ်ချင်း ကျော်ဝင်းက တိုက်တွန်းလွန်းသည် က
တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့လေဟု သဘောထား မိသည်က
တစ်ကြောင်းကြောင့်ပင်။

သို့သော်...စာနှစ်စောင်သုံးစောင်ခန့် အပြန်အလှန် ရေးမိလာသောအခါ၌
ကား ကိုထင်အောင်မှာ အေးအပေါ်တွင် အထူးပင် စိတ်ဝင်စားလာလေတော့သည်။
တစ်နှစ်ခန့်ကြာသော အခါတွင်ကား ကိုထင်အောင်မှာ အေးအား
မမြင်ဖူးသော်လည်း အတော်ပင် စွဲလမ်းနေမိလေတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ထိုနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းပိတ်ရက်၌ ကို ထင်အောင်မှာ
အေးအား လွမ်းဆွတ်မိလေသည်။ ကျောင်းပိတ် ခဲ့သည်အထိ
ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းတွင် ရှိနေသူအေးထံသို့ သွားရောက်၍ မတွေ့ဆုံမိသည်ကို
နောင်တကြီးစွာ ရနေမိခဲ့၏ ။

အေး၏ ဓာတ်ပုံကို ကျောင်းပိတ်ရက်၌ ယူထားမည်ဟု မတောင်း ယူမိခဲ့။
မနောဒွာယတွင် ထင်မြင်၍ နေသော ရုပ်သွင်ကိုသာ မှန်းဆရင်းက အေးထံသို့
စာရှည်ကြီးများကို ရေး၍ ပေးမိခဲ့၏ ။

အေးကလည်း ရှည်လျားသောစာများကို ပြန်ခဲ့၏ ။ နောက်တစ် နှစ်
တက္ကသိုလ်ပြန်ဖွင့်ချိန်၌ ကား အေးနှင့် ကိုထင်အောင်တို့ သည်
လူချင်းတွေ့ဆုံကြလေတော့သည်။

လူချင်း တွေ့မိကြသောအခါ မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင်

ရက်ရက်ရှိနေသော ကိုထင်အောင်၏ ချစ်မေတ္တာပန်းပွင့်မှာ ကြွေလွင့်၍ သာ ကျလာလေသည်။

သို့သော်...မထိုင်ခင် ခြေဆင်းဆိုသကဲ့သို့ လူချင်းဆုံ မိကာမျှဖြင့် ချစ်စကားဖွင့်ဟ၍ ပြောရမည်မှ မဝံ့မရဲရှိလှသည် တဝ။ လမ်းစဖော်၍ ပေးခဲ့သူ ကိုကျော်ဝင်းကိုလည်း အားနာမိ သည်က တဖုံကြောင့် ချစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မြဲ၍ သာ ထားခဲ့ရ လေသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ကိုကျော်ဝင်းအား "အေးမှာ...ရည်း စားများ ရှိနေသလား" ဟု မေးမိ၏ ။

"မပြောတတ်ဘူးဗျ...ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဟင်္သာတမှာ အတူနေခဲ့ဖူးတုန်းကတော့ သူကလဲ အပျိုဖြစ်စဆိုတော့ အတော် ပဲ ချစ်တဲ့ကြိုက်တဲ့လူတွေ ပေါခဲ့သဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ နဲ့ အတည်တကျကြိုက်နေကြတယ်ရယ်လို့တော့ မကြားမိပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်မြို့ထဲ နေကြရတော့တာ မဟုတ်တော့ သေသေချာချာမသိဘူး။ ရန်ကုန်မှာလည်း ဟိုလူ ဒီလူနဲ့တော့ တွဲတာတွေ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားရယ်လို့တော့ ရှိပုံမရပါဘူး..."

ကိုထင်အောင်မှာ ကိုကျော်ဝင်း၏ မတင်မကျစကား တွင် မိမိဖြစ်စေချင်သည့် စေတနာကို နှောကာ အေးတွင် ရည်း စားမရှိပါဘူးဟုသာ ယူဆခဲ့၏ ။ ထိုသို့ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အေး အောင်တွေး၍ အေးအေးနေခဲ့ရာမှ အေးထံသွားရောက်လေ တိုင်း အခြားယောက်ျားဧည့်သည်များနှင့် ဆုံမိတတ်သည်ကို သတိပြုမိလာသောအခါ ရင်ထဲတွင် ပူတိပူဆာ ဖြစ်လာသဖြင့် ကိုကျော်ဝင်းအား တိုင်တည်ရပြန်လေသည်။